

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. J.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu dwóch zagadnień prawnych. Pierwsze z nich

odnosi się do definicji konsumenta na gruncie art. 22¹ k.c. i potrzeby ustalenia, czy cechy w postaci zarobkowego celu działania danej osoby, powtarzalność i zorganizowany sposób nie powinny uzasadniać odmowy przyznania tego statusu osobie fizycznej. Drugie zagadnienie sprowadza się zaś do kwestii, czy zawarcie umowy sprzedaży wygenerowane przez wadliwie działający algorytm stanowi ofertę w rozumieniu art. 66 k.c.

Odnosząc się do pierwszego zagadnienia prawnego trzeba wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładnia art. 22¹ k.c. była już dokonywana wielokrotnie. Wynika z niego, że normatywna definicja konsumenta wynikająca z art. 22¹ k.c. nie odnosi się do cech osobowych konkretnego podmiotu, w tym jego wiedzy i doświadczenia, a ocenie statusu konsumenta nie powinny służyć okoliczności pozaustawowe nie wynikające z tego przepisu (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2015 r., I CSK 216/14, Glosa 2016, nr 3, str. 66, z dnia 13 czerwca 2013 r., II CSK 515/11, nie publ., z dnia 13 czerwca 2012 r., II CSK 515/11, nie publ., i z dnia 8 czerwca 2004 r., I CK 635/03, nie publ.). W konsekwencji wedle judykatury znajomość zagadnień związanych z obrotem instrumentami finansowymi, dążenie do odniesienia korzyści finansowych z takich transakcji, świadome podejmowanie ryzyka inwestycyjnego nie świadczy *per se* o tym, że czynności te nie zmierzają do zaspokojenia osobistych potrzeb konsumpcyjnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2016 r., III CSK 167/15, OSNC 2017, nr 2, poz. 23, z dnia 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16, nie publ., z dnia 28 czerwca 2017 r., IV CSK 483/16, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2017 r., IV CSK 667/16, nie publ.). W wyroku z 18 września 2019 r., IV CSK 334/18 Sąd Najwyższy podkreślił też, że osoba fizyczna zarządzająca swoim majątkiem przez inwestowanie posiadanych środków finansowych (oszczędności) w nabywanie przykładowo akcji, udziałów w spółkach kapitałowych, obligacji, jednostek uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych w celu niezwiązanym bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową jest konsumentem, o ile jej działaniom nie można przypisać cech działalności gospodarczej lub zawodowej związanej bezpośrednio z inwestowaniem na rynkach finansowych.

Przedstawione zagadnienie prawne, wbrew zatem utrwalonemu pogładowi judykatury dąży do wprowadzenia do definicji konsumenta określeń pozaustawowych, jak powtarzalność czynności i zarobkowy cel. Abstrahując, od faktu, że pojęcia te są wyjątkowo nieostre to też jest to próba dokonania wykładni sprzecznej z dotychczasowym utrwalonym poglądem judykatury.

Odnosząc się do drugiego z zagadnień prawnych trudno uznać je za zagadnienie o istotnym znaczeniu w sytuacji, w której to strona pozwana samodzielnie i na własną odpowiedzialność zdecydowała się do wspierania swojego systemu transakcyjnego użyciem algorytmu. Po drugie w sprawie bezspornie ustalono, że oferta przedstawiona powódce spełniała wszystkie wymagania o których mowa w art. 66 § 1 k.c. czyli zawierała wszystkie istotne postanowienia umowy. Rozważanie zatem w kontekście art. 66 k.c. błędów w wewnętrznym funkcjonowaniu wykorzystanego przez stronę algorytmu informatycznego nie może być uznane za istotne zagadnienie prawne wymagające wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw